

Ljubljanski ZVON

Leposloven in znanstven list.

Štev. 8. V Ljubljani, dné 1. vélikega srpana 1894. Leto XIV.

Pesem starega pevca.

V zlatih dneh mladosti svoje
Čul najvišji sem ukaz:
»Pesmi pevaj srce tvoje,
Mislij, čustev, želj izraz!«
Slušal sem besedam svetim,
Goslim strune tri napel,
Potlej z glasom sem razvnetim
Rekel strunam to vesel:
»Kar me bo mladost učila,
V prvo struno bodem lil;
Kadar se bo ta glasila,
Rádost v glasih teh bom pil.
Dolgo, prva struna, zvêni,
Dolgo vrsto mladih let,
Mnôži srečo svetno meni,
V sên sladák zatapljaj svet!
Kar učakam v moški dôbi,
Druge strune pravi glas,
Ki o boji nje in zlôbi
Čul se v mesto bo in vas.
Krajša bodi pesem tvoja,
Ko mladostnih let bil spev;
Pesem resna, pesem boja —
Srcu ljub ni tvoj odmev! . . .
Velel tebi, struna tretja:
Tâkrat spev začuj se tvoj,
Kadar moč pojema petja,
Kadar dan se nagne moj.
Oh, to bode trudna dôba,
Ki najkrajših bodi duij! . . .
Dan, ki del me v pôkoj grôba,
Zadnji glas iz te izlij!«

Hodil potlej sem po sveti
Vroče duše, rdečih lic,
Nehal nisem nikdar peti,
Kakor zbor ne neha ptic.
V duši mi blagôst je plula,
Vnema! me ljubezni žar,
Sladko se je pesem čula —
Prve strune zlati dar . . .
Oh, takó bi živel večno,
Večno peval rad ljudém,
Da življenje tod je srečno,
Srcu drago in — očém . . .
Ali kakor vetrec mili,
Ki hladí poletni znoj,
Kakor sên, ki nam posili
V srce blaženi pôkôj,
Glasí ti so odzveneli —
Kdaj, kakó? . . . Še sam ne znam,
Predno drugi so želeli,
Predno mislil sem si sam!
Pela mi je struna druga:
»Dajte pômlad mi nazaj!«
Prišla res je spet od juga,
Meni več zacvêl ni raj.
Svetu peval sem pozneje
S srcem polnim jaz željá —
Kdaj brezčutnega ogreje
Pesem boli in tožbâ? . . .

Lica meni sô upála,
In zamrknil žar očíj,
Struna jedna mi ostala —

Struna zadnja zadnjih dnij . . .
 Dan je v prešlost nevrnljivo,
 Ž njim premnogi up' mi pal —
 Trud upognil teme sivo,
 Svetu sem v zasmeh ostal.
 Pôjem z glasom oslabelim,
 Da gorjé, kdor brez srcá
 Roga tod se pevcem velim,
 Ki poslanci so nebá!
 Pride čas, ki s hudo silo
 Preustvari ti srcé,

Da drugače bo čutilo
 In umelo pesmi té.
 Zvéni torej, struna moja,
 Kaj če poleg sam trpim;
 Dokler moč ne mine tvoja,
 Vem, da pevec jaz živim.
 Vènder skoro mi prestani,
 V srci up zamri in dvom —
 Časi lepši bodo dani
 Tam, kjer pevcu mi je dom!

Rástislav.

K Tebi!

Svètla rosa trepetá na listi
 V zôre jutranje milini čisti:
 Biserno iskrí se širi svet.
 Stvarstva se čaroba nam odgrinja,
 Blaženstva oblast duhá prešinja:
 Božji prst je v stvarstvu razodet!
 Pómlad! — Ali zopet pómlad mila
 Smrtnikom lepoto je odkrila?
 Pómlad, ki pozval je Tvoj ukaz,
 Priča nam, kaj zemlji 'Ti podaril,
 Ko nad njo to solnce si razžaril —
 V nji se kaže sveti Tvoj obraz.

Ko srcé v krasoto zatopljeno,
 Dušo dviga čustvo mi vzneseno
 K Tebi, vse ljubezni jasni vzor!
 S spevom bi najlepšim Te pozdravil
 In dobroto Tvojo v njem poslavil —
 Kaj Ti spev — saj v Tebi mu izvor . .
 K Tebi molim: Daj v dobroti Svoji,
 Da topeč se v blaženstva opoji
 Mnogo pesmij v srci se vzbudi.
 Kakor cvet spomladi se razvija,
 V duši se razvijaj poezija,
 Poezija sveta — kakor Ti!

Rástislav.

Balada o maku.

Grobovja tožni sin, mak rožnobojni,
 Prečesto pač iz hladne speš gomile,
 Vzkališ iz tal, kjer spé človeške sile,
 Jedini cvet gomili mnogobrojni. —
 Ko tudi moj stan plašč zelen prepreže
 Poženeš, siromakov ti pomnik!
 Poléti na okičeno grobišče
 Za velim listom listič leže,
 In nad menoj gineval boš bolnik.
 Ko pa jesenski dih logé obišče,
 Uvél na tesno padeš mi ležišče:
 Tačas zvršiš spomine zemske name,
 Spomin se vsuješ zadnji vrhu jame —
 Grobovja tožni sin, mak rožnobojni.

J. Š.